

orunkból
 te volna
 gra szóló
 roniszláv
 a minap
 zönséget.
 ylag oly
 amilyen
 et talán
 ka. Meg-
 y Gizike
 ttel fogal-
 alságosan
 örvendő
 s Erzsi.
 Roszcsont
 szelidebb
 s, mint a
 válík. —
 tadtam a
 , meg is
 hogy a
 « című
 ikes tör-
 ren. már
 különben
 mi nyel-
 litják föl
 ás joguk-
 szolják a
 teszesz
 m teszel,
 hangzásu
 ocsátkoz-
 onban a
 mét tanu-
 atlanban.
 al s egyéb
 nek meg-
 kép lehe-
 2 kötetes
 mely a
 kerül ott
 mlékezés-
 velkében
 lá, kettes
 na póstaí
 megfejtést
 . Ki az a
 valyi rejt-
 st? Hova
 an.

s szín-nyo-
 tési tábla
 olyamából
 thenaeum
 iek-tere 3.

maeum-épület.
 n.

MENNYI VIRÁG! (Lásd a 318. lapon.)

XLVIII. köt. 20. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895. május 19-én.
 Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

A MAMA SZOBALANYA.

— Képekkel. —

(Vége.)

ERZSIKE vissza kerülván a kertből a virággal, rá sem gondolt, valjon távollétében Czirmos mit mivelt oda benn. Ő eziczasága pedig, miután megelégette a játékot, megint gubanczba huzódott össze az ő kerek párnáján s ott folytatta az álmát, ahol elhagyta.

— Most lássunk munkához! mondá Erzsike; nincs vesztegetni való időm, ha el akarok készülni míg a mama haza jön.

Ezzel elereszté szoknyáját, melyből mind lehullottak a már félig hervadt virágok.

— A virág az idén hamar fonyad, gondolá. Alig ha nem megfágytak, mikor még aprók voltak, most sincs erejük. Talán bizony ellenkezőleg igen melegök volt a szoknyámban. No, de a víz majd fölfrissíti szegényeket. Majd bőven locsolom meg őket.

A mama szobája szépen s izléssel van berendezve. Apró állványokon s az asztalon egyéb disztárgyak közt sok virágtartó. Ezeket szedi most le Erzsike (Lásd a képet a 308. lapon.) s mind sorba rendezi a padlóra. Még csak az élesztő vizet köll bele töltenie, hogy a hervadt virágok vissza nyerjék szépségüket és üdeségüket.

Erzsike nagy nehezen czepli ki a szomszédos öltözőből a nagy vizes-kancsót. Nem tudom, hervadtnak találta-e a függönyt is és könyörületességből öntözte meg: elég annyi, hogy a kancsó tartalmának harmada ott maradt. Hála a Gondviselésnek, vizet csak egy pohárnyival öntött a szőnyegre minden virágtartó megtöltésénél.

Maga az öntözés pedig igen kellemes munka. De a virág-eserepeket a régi helyökre vissza emelni már nehezebb lesz.

A kínai díszes virág-edényt, melyet két kézre fog, neki üti a zöld bársonnyal letakart állványnak. Ez feldől. Aztán neki megy az órának, amelynek meg nem árt ugyan, de eltörött ám a virág-tartó. Vagy nem. Csak elrepedt; alig venni észre. De már a vizet, azt látni: végig is foly az asztalkán, foltos nyomokat hagyva a szép zöld bársonyon. Ez már aztán baj! A kis szobalány siet is, hogy a zsebbevalójával szikkassza föl, amibe meg bele zöldült a zsebbevaló.

— Nagyon piszkos lehetett az állvány, okoskodik Erzsike, hogy egy perczben így elrontsa zsebbevalómat. Majd kimosom az egészet, így minden egy-szinű lesz s nem látszik majd semmi nyom.

Erzsike nagyon örül, hogy ez az eszébe jutott. Ujjfent elő hozza a vizes kancsót s azzal felszáll a székre s igyekszik a vizet lassankint kiönteni a kancsóból; de ez nem sikerül neki; igen gyorsan önti, a víz lefolyik a szép szőnyegre.

Erzsike kitünően mulat. Leteszi a kancsót s újra kezdi a törölgetést s ezzel végkép tönkre silányítja a zsebbevalót. Ám azért dicsőségesen folytatja munkáját egy törülköző segítségével. Ez persze szintén bele zöldül, épp úgy mint a zsebbevaló.

— Milyen piszkos volt az az állvány! ismétlé Erzsike. Most már szép tiszta lesz, hanem az asztalka ott egészen olyan, mint amilyen volt az állvány; az is piszkos, azt is nekem köll majd lemosnom.

Nagyon jó idő-töltés ez; e mellett még hasznos is. Erzsike az öltözőbe fut s nem sokára vízzel teli mosdó tállal tér onnan

vissza és egy szivaccsal, mely akkora volt, mint a feje. Ezzel mosta végig a szép színes selymekkel kihimzett zöldplüös asztalkát (Lásd a képet a 309. lapon.) s az állvány takaróját. Ebbe meg a himzés zöldült bele. A spongya is olyan volt, mint egy nagy zöld labda.

Ezalatt az Erzsike fehér ruháskája is lassankint zöld ruhává változott át. A keze is már merő zöld, s hátra-hátra legyintve vele a fürteit: zöldre válik a homloka, a füle, az egész arcza, a haja meg szakasztott olyan, mint kocsma előtt a zöld gyaluforgács.

Ekkor Erzsike meglátja magát a vele szemközt levő nagy tükörben és megijed maga magától. Arcza különösen furesa látványt nyújt. Arczának természetes fehérsége a munka alatt kipirult, amely élénk színt növelik még a nagy zöld foltok; piros, fehér, zöld. Erzsike arcza valóságos nemzeti lobogó!

V. Következmények.

Egyszerre különös zajt hall maga mögött Erzsike. Mintha ugatás, miákolással vegyülő kaffogás volna. A kis lány megfordul s nagy meglepetésére Basát látja, a papa nagy kutóját, aki Czirmossal egy kis parázs háborúba keveredett. Ez lehajtott fővel, villogó szemekkel készül a csatára, talán bizik is vára: az ágy magasságában, azért oly bátor.

Hirtelen eszébe jut Erzsikének, hogy is jöhetett létre ez a dráma.

Szokás szerint ismét nyitva felejtette az ajtókat, a kertből bejött, ahol látta Basát, aki oly méltósággal sétált ott mint egy valódi török. Basa alig ha nem követte az ő asszonykáját, talán nem is pusztá hü-

ségből: kissé kíváncsi is lehetett benézni oda, ahonnan ki van tiltva. Egy ideig csöndeskén maradt s így történt, hogy Erzsike nem vette észre, de Basa ur csakhamar meglátta Czirmost, az ő régi ellenségét, s kedve szottyant egy kis hadakozásra. Megfujta tehát a hadi indulót:

— Hu!... hu!... hu!...

Felelt rá az ellenség:

— Miaú!... aú!... nyaú!... ffff... cz!

Nem sokára belátta Czirmos, hogy hiába bizott a vára erősségében... egy percz alatt mellette termett az ő támadója.

Ekkor esze-veszett futás kezdődik. A macska felugrik az asztalra, asztalról az állványra, mindent ledobva, míg Basa a földön levő dolgokat veszi pártfogása alá. Erzsike megrémül; nem mer a székről, melyre félelmében felugrott, leszállni, hogy kinyitná a szoba ajtót, az egyetlent, melyet maga után betett.

Vége az öltözőbe futva, eltűnnek a hadakozók. Az öltözőben csakhamar üvegek és porcellánok csörömpölése hallszik. Erzsike látva, hogy a csata-tér szabad, él az alkalommal s az ajtót kinyitja. A macska és kutya tüstént ott teremnek a szobában, a szobából kirohannak a folyosóra s aztán ucczu, vesd el magad!... le a lépcsőn! Erzsike utánok. Most már nem magáért, hanem az ő kedves Czirmosáért remeg.

Ha nincs ekkora esete-paté, Erzsike meghallotta volna, hogy kocsi áll meg a ház előtt. A kertajtó nyitva lévén, Czirmos és Basa kinyilálnak. Erzsike megkönnyebbül. Látja, hogy a cicza felmászik egy fára. Meg van mentve az ő Czirmosa: Basa oda nem követheti.

Erzsike mélységes lélegzetet vesz s kissé jobban figyel a kocsi, mely a ház előtt megállt.

Béerkocsi. Egy nő száll ki belőle. Erzsike áthajol a lépcső karfáján s nagy meglepetésére e nőben ráismer az ő mamájára.

A mama! Erzsike minden porczikájában megremeg, midőn a fenn történt dolgok az eszébe jutnak.

De miért jön mama kocsi? És milyen halvány! A tornác elé érve, a mama csüggedten leül. Mint ha magához tért volna már; mosolyog is az öreg Zsuzsára, ki a neszre kisietett.

— Nagy Isten! Mi történt, nagyságos asszony?

— Nem nagy dolog, válaszolá bágyadtan a mama. Egyszerű ficzamosítás. De mégis e nélkül a jó ember nélkül, aki segített fölkelni s kocsijába ültetett, nem tudom, hogyan kerültem volna haza.

Ezeket mondva, egy tiz-koronás pénzdarábot csusztat a derék kocsi markába.

— Elestem, felelé mama Zsuzsa kérdésire.

— Elesett! Hogyan? Hol? Mikor?

— Nem tudom én. Egy kis köre léptem, czipőm megfordult és...

— Elhiszem! El volt eserélve a czipő a lábán! kiáltá Zsuzsa, a beteg lábát vizsgálva.

Ennyi elég volt a kis szobalánynak. Tudja már, hogy az ő édes mamája miatta szenved. Nem ő gombolta-é be ferdén a czipőt? Ez a gondolat sokkal borzasztóbb, sem hogy

esőndben lehessen elviselni. Erzsike lefutott a lépcsőn s zokogva esett térdre a mamája előtt.

Hallottam, hogy esnek olyan furák dolgok, melyek még a halálra ítélt embert is megnevettetik. Erzsike szakasztott olyan furcsa lehetett; mert láttára az ő mamája egészen elfelejtette a fájdalmát s ugyancsak kaczagott, látva, hogy az ő kis lányának nemzeti színű arca van.

Még a sirás sem bírta szomorúra változtatni azt a bolondos látványt, melyet Erzsike nyujtott, mert hogy ar-

czán a könnyek végig futottak, ezek is zöldre váltak. Zöld könnyeket hullatott.

— Én... va... gyok az oka...

— Nincsen mit megbocsátanom, édes kicsikém. A te szándékom jó volt.

— Igen ám... de... láhá... tom... hogy nem e... ehe... lég a jó szá...

... A VIRÁG-TARTÓKAT SZEDI LE.

(Lásd a 306. lapon.)

száhn... dék... Azt akartam, hogy jól légy kiszolgálva és fájdalmat okoztam neked... Diszesíteni akartam szobádat és... és... ó édes mamám, ha tudnád!...

Erzsike képzeletében föltámad a kép, mely mamája elé fog tárulni, ha belép a szobájába.

— Ne menj föl mamám, kérlek, ne menj föl!

Nem. A mama nem ment föl. De fölvitték, mert nem volt képes a lábára lépni. Emelték, mint a beteget.

Azt hiszem, nem szükséges mondanom, hogy az állapot, melyben szobáját találta, nem járult hozzá az ő épüléséhez.

A baj hat napig szögezte oda a zsölyeszékbe. Nyilván kevésbé találta volna hosszúnak ezt az időt, ha szeme azokon a tárgyakon pihenhetett volna, melyek egykor szobájának díszére váltak.

Ah! Sokba kerül olykor a jó szolgálat. A mamának igaza volt, mikor kételkedett a kis lánya ügyességében.

Erzsike nem mondott le jó szándékáról, de szerényen belátja, hogy még sokat kell tanulnia, míg hasznossá teheti magát. De vannak olyan dolgok, melyeket már most is megtehet, úgy mint: horgolni, dolgait

elrakni, a köténykékét felkötni és barát-nőjét szórakoztatni. Ez, ahogy tudjuk, nagyon jól sikerült neki s Márta, hálából, olyan virágos kávé-készletet ajándékozott neki, mint amilyen az övé, mely annyira megtetszett Erzsikének. Ez volt az a titok, melyet Márta a mamájának oda sugott. De Erzsike mamája úgy találja, hogy az ő kis szobalánya büntetést is érdemel. Tehát

elvette tőle a kávé-készletet, megvonta tőle a zsebpénzt, még pedig néhány hónapra. Ez utóbbi idő az elpusztított tárgyak helyre állítására szolgált.

Erzsike nem panaszkodhatik. Zsuzsa természetesen megint azt mondta, hogy: »Hejh, ha az én leányom lenne, jól is meghányám!« Papája, aki nem volt ilyen kegyetlen, beérte vele, hogy Erzsikének könyv nélkül kellett megtanulnia azt a tanulságos mesét, mely egy... bocsánatot

kérek Erzsikétől!... medvéről szól, aki azzal a jó szándékkal, hogy alvó gazdájának orrjáról a legyet elzavarja, kövel zuzta össze annak az orrát.

A tanulság pedig így szól:

Jobb két okos ellenség,
Mint egy tudatlan barát.

... MOSTA AZ ASZTALKÁT.

(Lásd a 307. lapon.)

De Erzsike nem lesz mindig tudatlan. Jön idő, midőn az ő mamája nem csak a legügyesebb szobalányt, de a legjobb barátot is fogja bírni benne. És Erzsike leg-hőbb vágya, hogy ne csupán az elsőre, de erre a másodikra is szolgáljon rá.

Marianic du Rocher nyomán francziából fordították
Augustin Gizi és Mimi.

BUCSÚZÁS.

MÁR utaztok? Pakkoláshoz
Készül kis mamád?
Itt hagyjátok e virágos,
Enyhe légű, holdsugáros,
Szép Abbaziát?

Te bohó, te kedves gyermek,
Maradj itt velem!
Kék hullámu tenger mellett
Vigan élünk; ...fölnévellek,
Gondod viselem!

Beppo bácsi, szépen kérem,
Ne vegye zokon:
De hogy nagy a mehetnékem,
Más határra vágyom régen —
Nem tagadhatom!

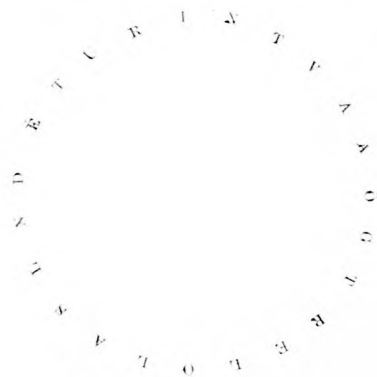
Budapestről — onnan hoztak
Tél felén ide;
Oda térek vissza holnap —
Nincs hazámnak, Magyarhonnak
Nálam jobb hive!

Ha felénk visz utja egyszer
Édes bácsikám,
Duna mentén keressen fel,
Meleg, buzó szeretettel
Látjuk mindig ám!

Isten áldja, Beppo bácsi,
Isten védje meg!
Fáj, hogy öntől meg kell válni,
Am marasztna itten bármi —
En haza megyek!

Oszkár bácsi.

KARIKA-REJTVÉNY.

A helyes betüből kiindulva és mindig két betű átugrásával olvasva, megkapod két tengernek, egy folyónak és egy hegynek a nevét.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tannenburgi Róza“.

Irta Schmid Kristóf, átdolgozta Donászy Ferencz; hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

A HÁROM BOSZORKÁNY-PILLE

— Tréfás mese hat képpel. —

GY-egy dolgot csak lehet talán egyszerűen jól végezni, ámbátor néha még az is nehéz. De hármát! Hogy ne bukják bele az ember?

A Didi cicza édesdeden szunyókált a pamlag sarkában, pedig beszéd hangzott a szobában és vakmerő legyek zümmögtek a füle körül. Mégis sikerült szunyókálnia.

A nyitott ablakban, mely a kertre nézett, három tarka lepke egymást üve-kergetve vig légi táncot lejtett. El-eltűntek, meg elő kerültek és újra ott táncoltak az ablakban. Nagyon mulatságos volt azt nézni.

Az asztal mellett Lajoska nagy figyelemmel hallgatta, amit a kisasszony magyarázatott. Nehéz dolog az: jól figyelni: de Lajoskának sikerült.

Ott ült mellette Etuska, de már neki nem sikerült. Nem csoda. Mert ugyan-

akkor egyebet is szeretett volna mivelní. Nevezetesen, a fejét jobb kezére támasztva, szunyókálni, mint a Didi cicza: de mégis egyuttal szemmel tartani azt a három tánczos pillét is, miképen tűnnek el, és melyik oldalról bukkannak ismét elő.

— Etuska, mondd el, mit magyaráztam most? szólt hirtelen feléje a kisasszony éles, szigorú hangja.

Mit... mit?! Már ugyan hogy tudhassa azt valaki, aki álmátagon három tánczó pille felé nézegetett? Pedig mint ha a kisasszony is épp ezekről a pillangókról beszélt volna valamit. Csakugyan. Mert ime, mikor Etuska hosszú ideig nem felelt, megszólalt Lajoska:

— Én tudom. Azt magyarázta a kisasszony, hogy a hernyó befonja magát báb-alakba és ebből a bábból buvik elő a lepke.

— Helyes. De a te lusta figyelmetlenséged, Etuska, mindinkább nő és most már büntetést érdemel. A lezke-órának vége, de te itt maradsz és büntetésül harminczszor leírod e szavakat: »A hernyó befonja magát báb alakba és ebből a bábból buvik elő a lepke.« Ha elkészültél vele, kijöhetsz ozsonmálni.

A kisasszony és Lajoska távoztak, Etuska pedig durczás képpel egyedül maradt. Az az mégsem egyedül, mert a Didi cizca is ott maradt és édesdeden szundikált.

— Hát jól van, majd leírom, duzzogott Etuska. Nem olyan sietős, ugy-e cizcuskám? Milyen jó neked, hogy nem köll figyelned a kisasszony unalmas magyarázatásaira!

Hogy a cizca csakugyan örült-é ennek, nem tudom; de annak bizonyosan örül

vala, ha Etuska békében hagyja tovább szundikálni és nem viszi el onnan a puha pamlagról. Am a cizca igen bölcs cizca volt, bele nyugodott a változásba és folytatta szunyókálását a székere vissza telepedett Etuska ölében is.

Az asztalon ott fehérlett a nagy papírlap, melyre a kisasszony a két büntetés-sort leírta. Etuska, székében hátra dőlve és a cizcát simogatva, messziről bámult a feketéllő bötükre, majd a szendergő cizczára, majd ismét az ablak felé, hol a három tánczos pille még most is játszadozott.

— No bizony... talán csak pihenhetek én is egy kicsit... ugyis

tudom, hogy a kisasszony most valami szép mesét mond Lajoskának és a kis Lilikének... Mit siessenek? Olyan meleg is van!... Még ne dobjalak le, ugy-e cizcuskám?

NAGY TANÁCSKOZÁSBA VOLTAK MERÜLVE.

(Lásd a 314. lapon.)

A cizca helyeslőleg dorombolt. Etuska legalább úgy értette. És tovább merengett.

— Nem is igazságos ez a büntetés... minek beszél a kisasszony ilyen unalmas dolgot?... Láttam én már hernyót, pillét eleget... azt pedig nem is hiszem, amit oda irt... Hernyóbul báb, bábból pille!...

... NAPERNYŐJÉVEL VÉDELMEZTE MAGÁT. (Lásd a 314. lapon.)

vékonyka, nagyon vékonyka czéraszál-hang így szólt volna:

— Nagyon helyes... Gyanítottuk, azért leskelődtünk olyan sokáig itt az ablak előtt.

Etuska nagyot bámult. Mintha ezek a szavak ő reá vonatkoznának... Kinézett az ablakon... Eleinte nem látott egyebet,

No persze! Talán még az én cizcámból is? Az volna csak a nagy pillangó, hihili! Először báb... miféle báb? Báb... báb... talán vasorrú bába... arról olvastam a mesében, hogy olyan boszorkányféle... no, ez átváltoztathat akár kit lepkévé is... Ni... az a három pille megint ott tánczol... talán ezek olyan boszorkány-pillék... Annyi bizonyos, hogy magam is jobb szeretnék olyan pille lenni... akkor szabadon röpdögölnék... nem köllene ilyen unalmas irogatással bajlódnom!...

Épp ekkor mintha valaki bekukkantott volna az ablakon. Aztán meg mintha egy

csak egy nagy pókot, aki egy harangvirág szárán fonta a hálóját. A virág lengő levelein pedig az a három pille ült és ringatózott... De ni!... Jaj... Furcsa! Hiszen nem is pillék azok, hanem valami kis vasorrú bábák, valami boszorkány-pillangók... hosszú, hegyes orral, hosszú hegyes czukorsüveg-kalappal, hosszú hegyes

tüske-körmökkel. Szárnyuk sem volt, mégis lebegtek, a rokolyájuk hosszú, szőrös hureczá nőtt, melyből a lábuk sem látszott ki. Talán nem is volt.

Nagy tanácskozásba voltak merülve (Lásd a képet a 312. lapon.) s tüskés körmükkel mind untalan az ablak felé mutattak, úgy, hogy Etuska ijedten kapta be a fejét. Hallani azonban jól hallotta, amint a vékonyka sipító hangok szóltak:

— Mondom, kedves néném, hogy egész jól hallottam. Maga kívánja. Így hát a miénk.

— Nagyon jó volna, mert már rég nem jutottunk valamire való zsákmányhoz. Azok a hernyók olyan unalmasok!

— Igen, és el sem hiszi mindenki, hogy a hernyóból csinálunk lepkét. De meg nagyon közönségesek is már ezek a régi fajták. Most egész új fajtát faraghatunk ebből a kis leányból.

— Helyes, de megnézted-e jól? Nem nagyon kicsike? Az afféle egész csöpp gyerek nem ér semmit, mert örökké fészkelődik, nem tud nyugodtan maradni; pedig szükséges, hogy mikor bábnak befotuk, szépen mozdulatlan maradjon egy-két hétig, különben széttépi a hálóját.

— Nem lesz benne semmi hiba. Ez már nagyocska leány, aki megérti a dolgot. Maga kívánja, hogy pillangóvá változzék.

— Akkor hát rajta, vegyük elő. Induljunk!

Etuskát a hideg kezdte rázni. Hiszen igaz, azt mondta, hogy jobb szeretné, ha pillangó lehetne... de nem olyan sürgetős az... Hogy befonják hálóba, két hétig mozdulatlanul fekiüdjék, aztán pillévé változzék és soha többé vissza ne kerüljön

ide? De már ezt mégis csak jó lesz más-korra halasztani.

— Mondtam... persze, hogy mondtam... de az ember sokszor mond olyat, amit nem akar igazán. Ide ugyan hiába jösztek, nem megyek veletek!

Kivülről zugás-zsongás hallatszott.

— Jaj, de ha ide jönnek és elvisznek? Csak tessék, jöjjenek! Elillanok, itthon sem találnak... ellátogatok a falu másik végére a néniékhez.

Gyorsan elő szedte apró köpönyegét, fejkötőjét, napernyőjét és futásnak eredt.

— Jaj, csak meg ne látnák, merre futok!

Ezt azonban hiába remélte. Futott... sokáig futott és szinte csodálkozott, hogy a néniék háza ma olyan messze van... sehogy sem birt odáig jutni... És amint futott, a háta mögött veszedelmes zugás-suhogás, sipítás hangzott. Hátra tekintett... hát ott lebegett már egészen közel hozzá a három boszorkány-pille. Az egyik már nyult is feléje tüske-körmös ujjival.

Etuska ijedten fordult meg és napernyőjével védelmezte magát. (Lásd a képet a 313. lapon.) Igeu, de napernyője csak egy volt, ellenség pedig három és míg az egyiket távol tartotta, a másik kettő oldalt került és közre fogta.

— Miért futsz előlünk? sipítá az egyik. Hiszen csak azt akarjuk teljesíteni rajtad, amit magad kívántál.

— Már nem kívánom... már semmit sem kívánok... menjetek Isten hírével, én nem megyek veletek.

— Jaj lelkecském, nem oda Buda! Aki mit mond, álljon is szavának. Most már késő, hogy mást gondolj! Velünk jösz amoda a kert sűrűjébe, ott van a műhelyünk. Szaporán előre!

— Dehogy megyek!

Csak hogy nem sokat kérdezték ám. Közre fogták s két oldalról és hátulról szurkálni kezdték tüske-körmeikkel, vagy inkább csak akarták: mert szegény Etuska már csak inkább ment, amerre vezették, hogy sem rostává likasztassa a bőrét. Utközben azonban könyörgésre fogta a dolgot.

— Ó, ó! Eresszetek haza! Vannak szép új fillérekim, nektek adom valamennyit!

— Nincs nekünk boltban vásárolni valónk, nincs fillérére szükségünk.

— Ó, ó! De talán szeretitek a cukrot, édességet... szerzek számotokra sokat...

— Azt szeretjük, de megszerezzük magunk bőven a virágokból.

— Ó, ó! Hát mit adjak? Van egy gyönyörű bábum...

— Csinálunk mi belőled magadból bábót.

Mind hiába, nem köllött nekik semmi-féle váltság, vitték prédájokat odább... messze... sokáig... végre sűrű fák és bokrok közé értek és megállapodtak. Etuska mint ha ismerte volna ezt a helyet... mint ha éppen az ő kertjöknek egyik zugában volnának, ahol ő sokszor járt. De most tömérdek pillangó röpködött a bokrok közt, a földön, fa-törzseken számtalan kicsi és nagy hernyó mászott, szerte mindenfelé pedig finom pókháló-szövettel befont bábok heverték.

— Jaj, jaj! Csak nem akartok engemet is ilyené változtatni? szepegett Etuska.

— De éppenséggel csak azt akarjuk. Ez az utja módja, másképp nem válhatik belőled pillangó.

— Csak hogy én nem is akarok pillangóvá válni. Nem, nem!

— Most már hiába szabódol; hallottuk, mikor mondtad, tehát a miénk vagy.

— De én is hallottam, amit mondtatok. Nem fogok ám nyugodtan feküdni, hanem kapálózni fogok, mint akár melyik toporzékoló kis baba; nem fog sikerülni a munkátok.

Nagy öröme az láttá, hogy szavai meglepődtek a három kis vas-orru bábapillét.

— Hm! Az hiba lesz. Te is megbánod, de mi is. Ha egyszer kimondtuk, hogy új fajta pillét fábrikálunk, hát annak meg köll lennie.

— Jól van, hát legyen. De mért köllene azt éppen csak én belőlem gyurnotok? Emlékszem, az imént, amint ott az asztalnál ültem, arra gondoltam, hogy talán a cziczából is válhatnék pille. Hát vegyétek a cziczát, nektek adom.

— No, ebből lehet valami. Megpróbáljuk, s ha sikerül, téged eleresztünk. Hol van az a czicza?

Hogy, hogy-nem: de a czicza ott járt közel és szokása szerint engedte, hogy Etuska megfogja és simogassa. A simogásra el is aludt és ekkor egy nagy, igen nagy pók mászott elő s szaporán dologhoz látott: sűrű háló-takarót szőtt a czicza köré.

— Jól megy, nagyon jól megy, örvendeztek a kis boszorkányok. Ni, már hosszabbodik a farkinczája, mindjárt meg lesz a hurezos rokolyája.

— Csakhogy jól megy! örvendezett Etuska. Így hát meg is szabadulok.

Eszébe sem jutott, hogy sajnálja a szegény cziczát, akit áldozatul dobott maga helyett. Ámde az öröm nem tartott sokáig, hiba esett a dologban: a pók az ő szorgos munkájában végig kaparászott a czicza fülén, már pedig itt a czicza nagyon

csiklandós. Föl is ébredt tüstént és látván, hogy valami szokatlan dolog történik vele, ijedten szökkent föl és a kerítés magas czölöpjére menekült, nagyot bámulva maga-magán.

Volt is mit. Mert a nagy magasságból is leért a farkinczája egészen a földre, legalább is három méternyire, úgy hogy alig látta a végét, két kis egérke pedig, amint ott sétált, bele harapdált, mert valami jó falatnak nézte, nem gyanítva, hogy czicza van a másik végén.

— Fucss! Nem sikerült! mondák a gonosz kis boszorkány-pillék. Ezt a cziczát onnan le nem csaljuk többé, nem is engedi magát befogni. Megvadult.

— Ó, de csak nem marad meg a másfél öles farkinczája? aggódott Etuska.

— Azt bizony magával viszi. Tiszta kár nekünk, de nem tudjuk vissza venni tőle.

... LEÉRT EGÉSZEN A FÖLDRE.

— Jaj, jaj! Mit szól majd Lilike! Mert a czicza az ő cziczája is... ha ölebe veszi, megbotlik hosszú farkinczájában... a czicának meg fájni fog, rá is lépnek, becsipik az ajtóba... ó!..

— Azzal mi már nem törődünk, te se gondold vele. Most már mégis rajtad a sor, nincs aki megváltson. Feküdjél le szépen, pók barátunk majd körülhálóz.

Halálos szepegés fogta el Etuskát; ellenkezett volna, de mozdulni sem birt, nem is mert volna a három gonosz kis boszorkány-pillétől. Ezek körül fogták és túske-körmüket úgy tartották, hogy ha csak megmoccan is, beléjük spékeli magát. Az a csuf nagy pók pedig lassacskán mind inkább közeledett.

A könyörgés nem használt, tehát megpróbálta Etuska, hogy talán a fenyegetés használ.

— Jól van, jól! Csak kezdjetek hozzá, úgy is hiába. Keresni fognak engem, eljönnek ide is, rám találhatnak.

— Hihih! Csakhogy nem ismernek rád a báb-alakban. Nem menthetne meg más, csak az olyan ártatlan kis baba, aki mindent a kezébe fog. A te kis Lilike hugocskádnak pedig egyben jár az esze, mint hogy tégedet keressen.

Tehát vége, teljesen és végképen vége! Ó, milyen szívesen figyelt volna már a kissaszony magyarázataira! Soha sem kerül

többé vissza a kedves hajlékba, szüleihez, testvérkéihez, kedves játékaikhoz, hanem lesz majd pillangó, akinek nem köll ugyan leczkét tanulni, de nincs is hajléka, csak bolyong, szállong míg, valami éhes madár be nem kapja. Ó jaj!

Javában vergődött, kinlódott, mikor egyszerre csak azt veszi észre, hogy az ő gyötrői ijedve sikoltoznak és menekülnek. És kitől riadoztak? Lilikétől, aki hirtelen megjelent.

— Etusza, hol a cicza? Viszem ozonálni.

... SIKOLTOZNAK ÉS MENEKÜLNEK.

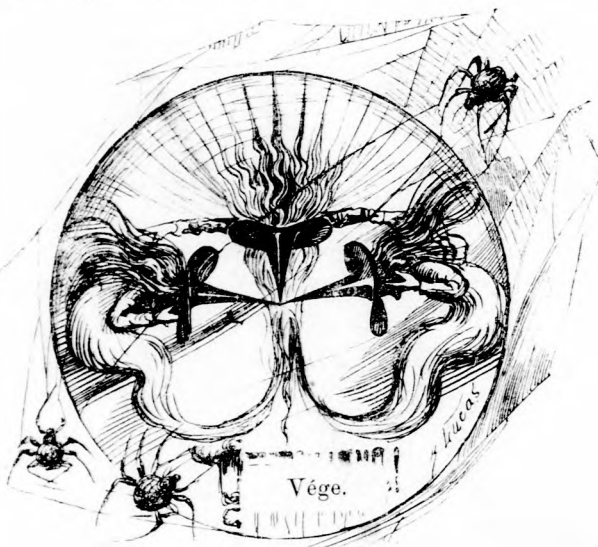
Ezt Lilike kérdezte és Etuska ... fölrezzent álmából. Ott ült most is az asztal előtt, székén hátra dőlve, ugyancsak kényelmetlen helyzetben. A cicza pedig ott szunyókált most is az ölében.

Etuska nagyot lélezett.

— Jaj de borzasztó volt!... Szerenese, hogy csak álmodtam! De hát... ó, ó! Hát már olyan nagy idő mult? Már ozsonáltak?

— Idenisz... a tiszasszon ész Lajosza mál ott ülhet az asztalnál. Jőjj te isz, Etusza!

— Jaj, én még nem mehetek! Még bele sem fogtam a büntetés-írásba. Ó, eltart estig, mire elkészülök vele! Mennyi baj! No de jövőre inkább figyelek és inkább elhiszem, amit a kisasszony magyaráz. Jó szerencse, hogy megmenekültem azoktól a boszorkány-pilléktől; inkább leszek figyelmes tanuló, mint hajléktalanul csapongó pillangó.

KECSKÉK A TÁTRÁBAN.

— A »Kis Lap« 64-dik színes műmelléklete. —

MÁBA daczolt a büszke, rideg havas: legyőzte az enyhe, mosolygós tavaszi napsugár, leszedte róla fagyos hó-köpnögyét és üde zöld nyári köntöst adott rája bársony-puha füvecskéből, tele szöve tarka vad virággal.

— Minek nekem ez a cifraság? dörmög a Tátra vad bércze. Ki látja itt a magasban, ahol madár is alig száll! Hát még aki lábon czammog, dehogy fárad ide föl! Jobb is, ha meg nem próbálja, ugy sem bir fölkapaszkodni, nyakát szegi biztosan.

Nem ugy van az, mogorva bércz! Im épp jönnek vendégeid, egész család, vigan ugrándozva: kecske ur, a felesége s az ő

MENNYI VIRÁG! . . .

(Képpel a czímlapon.)

MENNYI virág a kertünkben!
Rózsza, nárczisz, viola,
Zsályya, szekfű, bazsülikom,
Gyöngy-virág és ibolya!

És ott künn a zöld mezőn is
Kacsza-rózsza, nefelejts!
»Téphetsz, koszorúba fűzhetsz,
De a porba el ne ejts!«

Dehogy ejtelek virágim!
Az ölemben helyetek:
Sugároztok, illatoztok.
Boldog vagyok veletek.

Mind, mind koszorúba fűzlek —
Az utamban csak ez áll:
Ez a széles, ernyős nádszál
Ti hozzátok nem talál.

Sohogy sem illik közétek . . .
Gyűrűbe hogy fűzöm én?
Tudom már! . . . A kalapomba
Pálma-águl tűzöm én.

kis gidájok. Meg sem állnak, míg a legmagasabb, legmeredekebb sziklára föl nem jutnak. Ott terem a legizesebb füvecske, attól hizik, erősödik a kecske.

— Csak hogy újra itt járhatunk! Egészen más itt az élet, mint amott lenni, a mély völgyben, bezárva a szűk akolba, száraz szénát, szalmát rágva. S a gazda még ezt is szűken porciózza! Itt kedvünkre válogatunk a legkövérebb füvekben, szomjunkat a szirt aljában fakadó hús forrás oltja s ha jól laktunk, lepihenve széttekintünk a tájékon, beláthatatlan messzeségbe; büszkén nézünk le a 'völgybe, azok ott lenni pedig bámulnak és irigyelnek, de követni nem mernek.

Hát még a kis gida, annak van csak jó kedve! Ugy ugrándoz, ugy ficzánkol, majd

lepottyán a szikláról; mindig a legszélén jár s mindig éppen oda áll, ahol legis-legmeredekebb. De van esze, hogy le ne essék, az öregek sem féltik egy csöppet sem.

— Tanuljon meg sziklát mászni, meredeken kapaszkodni, mélység fölött nem szédülni!... ez a kecske mestersége. Böcsületet kell vallanunk, ha valamely szikla mögül megpillant vad atyánkfia, a büszke kőszáli zerge. Ne mondhassa, hogy mivel megszeldültünk, elfogyott ősi erényünk s már rossz hegymászók vagyunk.

Tetszik a biztatás a virgoncz gidának, követi is bátran, kapaszkodva szirtoldalon, átugrálva mélységeken s mikor este haza térnek, büszkén szól a jámbor báránkához:

—Ti csak itt a lapos réten ógyelegeve leleléstek, de mink! Látod ott a Táttra csucsát? Mi ott jártunk, ha nem is a legtetetjén. De ha egyszer kedvem szottyan, még oda is fölmegeyk!

NYELV-GYAKORLÁS.

Ki tudja e mondatokat nagyon gyorsan és mégis hibátlanul elmondani?

Cseresznyemag meg megymag.

*

Sárga bögre törve, görbe bögre törve.

*

Mit sütsz kis szücs?

Szárcsát sütsz kis szücs?

*

Két kis kék pap két képet kap.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 18-dik számában közölt képrejtvények megfejtése:

Ébenfa. — Halhatatlanság.

Helyesen fejtették meg: Lévai Ilonka és Irénke, Schulz Mariska, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Ordódy Irénke és Laczika, Fáy Erzsike, Mérey Ágosta, Jánosi Dódi, Anna és Józsi, Richter Paula és Vilma, Kövesy Rudi, Schwarz Mirza (részben), Strompf Hilda, Pollák Irén, Margit és Béla, Mèrhay Emi és Ilonka, Mader testvérek, Ländler Karolina és Ilonka, Kiss Erzsike, Felsenburg Margit (sajátkezű irást kívánok! F. b.) Patterson Margit és Orsolya (részben), Göttl Sándor, Przybilla Jenő, Fischer Margit, Abonyi Tibor, Bogisich Imre, Pirnitzer testvérek, Berkes Irénke és Ilonka, Fuchs Pali, Schlesinger Malvina és Ella, Lukács József, Diamant Róza, Steuer Loránd, Lányi Rózika, Steinhübel Ödön, Rákosi Rózsika, Fleischmann testvérek, Kubinyi Dárius (részben), Hirschler Jolán és Györgyike, Ranzai Ármin, Fuchs Szeréna, Dénes Zsófia, Plotényi Tóni, Popper Leo (hiányosan), ifj. Kubinyi Gyula (részben), Zubor Imre, Bohdaneczky Imre, Hegyessy Gyula, Niessner Ella, Blanka és Ali, Hunfalvy Livia, Veres Katicza, Radisich Elemér, Okolicsányi Maresa, Visy Masi, Bolyó Pálma és Károly, Stanesa Miczi, Emike és Gyula, Saláth Ilonka és Etike, Várady Bözsike, Harkányi Sándor, Szelke Hajnalka és Józsi, Sigray Béla, Pali és Pista, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Eibenschütz Aranka (részben), Busay Gizike és Irénke, Hagymássy Lajos, Reviczky Erzsike, Krammer Erzsike és Boriska, Demjén Pista (vonalozd meg a papírost, amíg nem tudsz egyenes sort vetni. F. b.) Koch Nándor, Borza Ferike, Tölgyi Sándor (részben), Roth Adél, Bónis Berta, Bachrach Livia, Wohl Gyula, Kerner Jenő, Záborszky Dezső, Sófaly Anna, Münnich Blanka, Grubits Maresa, Deutsch Ármin, Arany Ambrus, Engel Tibor, Vladár Matild és Endre, Demeter Tibor, Berczelly Yerta, Danilovics Teréz, Szilágyi Évike, Weizmann Róza (részben), Karácsonyi Erzsike, Velenczey Tiborka, Gutmann Irma, Szabó Margit, Schwarz Magda és Béla, Gaál Gyula, Wagner Irénke és Évike (részben), Lányi Viola, Mela és Tódor, Denk Gusztáv, Szent-Ivány Karola, Rechnitz Marci (részben), Stépán Róza (részben), Horváth Valéria, Brenner Ernő és Zoltán, Ferentzy Andrea és Edit, Lichtmann Erzsike és Imre, Áchim Mariska, Kulpin Róza, Deutsch Ilonka, Lázár Béla, Szentpétery Gyula, Horváth Lili, Kovács Ilona és Miklós, Benesik Mariska, Nátafalussy Béla, Angyal Irma, Wámoscher Lujza, Flesch Károly, Hilf Pál, Frankl V. Frigyes, Scharf testvérek (részben), Freyler Editke (részben), Hegedűs Márta, Jolán és Ernő, Tichtl Leona, Herzog Mariska, Madarassy Géza, Szemők Katicza és Maricza, Nékám István, Mandel Ibolyka és Mihály, Wágner Irénke és Évike, Fekete Kálmán, Löbl Paula, Vágó Margit és János, Dalmady Irénke, ifj. Büttel Jancsika, Fleischmann Erzsike, Hauer Szeráfina és Lajos, Havas Margit, Benedek Dénes, Brünauer Endre, legitj. Kuln Imre, Kohn Elvira és Béla, Richon Ernő, Árkay Masika, Guttman Mariska, Gyémánt Ilona, Weisz Bella és Lajos, Thassy Kristóf, Michalik Ilonka, Balkányi Kálmán, Posner Oli, Reinitz Katinka, Unger Béla és Ervin, Kemény Béla, Nagy Kálmán, Lederer Irma és Sarolta, Márton István, Robiesek

Béla, Kreibik Sándor, Fajzi József és Szücs Gábor (részben). Kántor Elek, Medveczky Gyurika, Czinder Margitka és Lajos, Taub Ilonka, Engel Jolán és Rózsi, Vancsó Anna, Gonda Lajos, Koritschóner Margit (részben). Ghyczy Józsi, Szinyei-Merse Zsigmond, Robitsék Edith és Anna, Österreicher Elza, Körmendy Jankó (részben), Taubner Margit, Katrenyák Mariska, Medveczky Gyurika, Somogyi Margit.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Lázár Béla, Gyergyó-Sz. Miklóson*, kinek a jutalom-könyvet (*Robinson Crusoe élete és kalandjai*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLVIII. köt. 17-dik számában közölt találos kérdések megfejtését még beküldték: Szent-Ivány Karola, Héjjas Juczika, Denk Gusztáv, Scharif testvérek, Tichl Leona, Jasztrabszky-Lónyay Sándor.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kosgleba Ilonka. A magyarnak öröm, a tótnak disz és nyereség: ha akad, aki Petőfinék, e nagy költőnek műveit tót nyelvre lefordítja. Én magam — s ezt eléggé sajnálom — egy szláv nyelvet sem bírok. — **Dluhy Jani.** Ha a te megfejtéseid, amelyek többnyire helyesek, a megfejtési rovatban nem jelennek meg a te neveddel: ennek nyilván van valami oka. Gondolkozzál csak fölötte s figyelmesen olvass el *minden* rovatot. — **hg. Odescalchi Alinka.** Intézkedtem. — **Frankl Frigyes.** Be van sorozva. — **Ujházy Matild.** Tizezeren. — **Ordódy festv.** A tettek is abban a hibában leledzik, amelyben a legtöbb ilyen küldemény: nagyon is könnyű. — **Strumpf Hilda.** Kedvem telt a levélkéd olvasásában. Kélcenzéves gyermeknek nem igen láttam még ilyen nőies bár, de kiforrott irását. A te kezded műve? — **Bohdaneczky Imre.** Köszönöm tudakolódodat, mely irántam táplált ragaszkodásodat bizonyítja. De az olyan kérdésekre, hogyan érzem magam, nem válaszolok. Az ilyesmi fölösleges irkafirkával jár s a szükségesegek közlésétől fogja el a helyet. Ez egyszer azonban kivételkép: köszönöm íncskám, türethetően. — **Cséri Ilonka.** A megfejtést kifelejtetted rózsaszín levelkédből. A többire nézve: neked is szól az, amit az előzőnek üzenek. — **Hegyessy Gyula.** Ugyancsak figura papiroost használsz. — **Győry Zoltán, Flesch Károly.** A ti figyelmeteket, úgy látom, kikerüli a *»Rovás«*. Jó lett volna abba bele néznetek. — **Flesch Károly.** Mostani leveled különb ugyan az előzőknél, de teljesen ez sem felel még meg. Eleget olvashattad, hogy milyennek kívánom a levelet. Szép írást nem követelek, mert ez a tehetőség dolga. De takaros, rendes levelet írhat min-

denki. — **Demeter Tibor.** Jó volna az, csak az a *»kr«* ne zavarná; mert ha a holló szavát akarad vele utánozni: nem teljesen talál. Inkább azt mondja a holló: *»kár kár!«* Hogy e hiány miatt különben ügyesen megszerkesztett rejtvényedet nem közölhetem, bizony *kár*. — **Velenczey Tiborka.** Kettejét közlöm. Örülök, hogy már jobban vagy. — **Danilovics Teréz.** Nem minden koczka-sor ad külön értelmet. Hogy édes mamád is hívem volt egykor, nekem igen kedvesen esik. — **Szilágyi Evike.** Ha fölszólaltál volna, bizonyára megküldötték volna annak a lapnak a kiadói, mert a postán bizony sok ilyes küldemény sikkad el. — **Straširibka Modesta.** Azt írod, hogy 11 ó. 5 $\frac{1}{2}$ perczkor fogtál hozzá a rejtvény megfejtéséhez, s még $\frac{1}{4}$ tizenkettőre sem volt s már meg is oldottad. Hejh, kis lányom, nagyon csalódol, ha azt hiszed, hogy jól sikerült. Mi az, hogy *éfa*? Mit jelent ez a szó? Én bizony nem tudom. Hát mi köszönet az ilyen gyors munkában? Jövőre hosszasabban foglalkozzál az ilyen föladvánnyal, s akkor sikerülni fog a fölfejtése. — **Kreibik Sándor.** Épp a multkor üzentem egyik olvasó társadnak, hogy még ez évben kaptok kalandos indián történetet. Ha a *»K. L.«*-nak *minden* rovatát figyelmesen olvasnád, ezt a kérdést nem tettetd volna. — **Hauer Szeraffna és Lajos, Hagymássy Lajos.** A feladásban az volt kiemelve, hogy az egy hazaias mondás. És ti így fejtitek meg: *»Él még a baka.«* Hiszen kívánatos, hogy éljen a baka, de ez a mondás nem kívánság, csak állítás. Mért nem gondolkoztok a szavak jelentése fölött? — **Nékám István.** Minden tisztán leírott és helyes megfejtést figyelembe veszek, még utólagosan is. De ha a jutalom kihirdetése után küldöd be, neved nem kerülhet a sorshuzás alá. — **Benedek Dénes.** Ugy látom, a főtanfolyagelő urnak minden kérdésre ügyesen feleltél. — **Brünauer Endre.** Nincs a közeledben senki, aki arra kérdésre, mondaná meg: mennyi az értéke egy piczulának, szívesen nem adná meg a felvilágosító választ? Ilyen fölösleges kérdéssel bizony kár telepingálni a papiroost. — **Robitsék Edit és Wagner Irén.** Már egyszer tán meg is üzentem, hogy a *»Lányok lapja«*, mely Singer és Wolfner kiadásában jelen meg.

ROVÁS.

A *D. J.* soraiban foglalt megfejtéseket, a levele hanyag külseje miatt, tekintetbe nem veszem.

F. b.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes szín-nyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő *czim: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferencziak-tere 3.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziak-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.

Nyomatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestén.